

ΟΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 17 - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ-ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΑΝΟΙΞΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟ

Έφθασε και φέτος ο Φλεβάρης και με τον ερχομό του άρχισε η φύση να ξεμουδιάζει και ο ήλιος να σκάει τα πρώτα του ανοιξιάτικα χαμόγελα - «Ο Φλεβάρης κι αν φλεβίσει, καλοκαίρι θα μυρίσει», κατά που λέγανε και οι παλιοί μας.

Μαζί με τον Φλεβάρη ήρθε και η μεγάλη γιορτή της Υπαπαντής του Χριστού, που στην Κάλυμνο οι πιο πολλοί ή μάλλον οι πιο πολλές την νομίζουν Θεομητορική, ενώ είναι καθαρά Δεσποτική εορτή και βαφτίζουν κόρες τους Υπαπαντές, και μια άλλη μεγάλη γιορτή, του αγίου Χαραλάμπη. Τις γιορτές αυτές, ο λαός μας, μαζί με την πρώτη Κυριακή του Τριωδίου, τις ονομάτισε προφωνές-θα πούμε παρακάτω τι είναι αυτές, γιατί σηματοδοούν την έναρξη της ενιαύσιας εκκλησιαστικής περιόδου του Τριωδίου, μιας και αυτό «ανοίγει»-όπως λέει ο λαός μας-βασικά μέσα στον Φλεβάρη. Επειδή όμως πολλοί μιλάνε για το Τριώδιο, αλλά λίγοι ίσως γνωρίζουν γι' αυτό, παραθέτω λίγα ενημερωτικά:

Το Τριώδιο είναι ένα λειτουργικό βιβλίο της Εκκλησίας μας που περιέχει ασματικούς ύμνους γραμμένους μεταξύ των Ε' και ΙΕ' αιώνων οι οποίοι και χρησιμοποιούνται (ψάλλονται) στην Εκκλησία μας, ακριβώς από την περίοδο που αρχίζει από την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, μέχρι και το τέλος της Μεγάλης Εβδομάδας. Μπορεί να χωριστεί σε τρία μέρη: Στο πρώτο που περιλαμβάνει

τις Κυριακές «Τελώνου και Φαρισαίου», «Ασώτου», «Απόκρεω και «Τυρινής»-στο δεύτερο με τις πέντε πρώτες Κυριακές της Μ.Τεσσαρακοστής, και στο τρίτο από την Κυριακή των Βαίων μέχρι και το Μ. Σάββατο-ονομάσθηκε δε Τριώδιο, γιατί σ' αυτό πολλοί από τους περιεχόμενους Κανόνες (ποιητικό είδος ύμνων) αντί για εννέα ωδές έχουν μόνο τρεις. Εννοείται ότι οι ύμνοι που περιέχει το Τριώδιο, πέραν από την εξαιρετικής σημασίας εκκλησιαστική περίοδο που ακούγονται, αποτελούν την κορωνίδα της εκκλησιαστικής μας ποίησης. Για το λόγο αυτό και ο απλός λαός, το πέρασε στην καθημερινή του ορολογία.

Το Τριώδιο δεν είναι γνωστό μόνο ως εκκλησιαστικό βιβλίο, είναι γνωστό επίσης και γιατί με την έναρξή του αρχίζει και μια άλλη περίοδος, μη εκκλησιαστική αυτή και γνωστή σε όλους μας-η περίοδος του καρναβαλιού, που κορυφώνεται και τελειώνει την Κυριακή των Απόκρεω (Αποκρίας) η κατ' επέκταση-για να είμαι πιο ακριβής- την Κυριακή της Τυρινής.

Το πώς έχει συνδεθεί η εκκλησιαστική αυτή περίοδος, με το έθιμο του Καρναβαλιού δεν το ξέρουμε. Γνωρίζουμε όμως ότι τα καρναβάλια είναι πολύ παλιά υπόθεση και το έθιμό τους πιθανώς να ανάγεται στους αρχαίους ελληνικούς χρόνους, στις γιορτές προς τιμή του Βάκχου (τα βακχικά) όπου το γλέντι, το ξεφάντωμα και πολλά άλλα... είχαν τον πρώτο λόγο-και τούτο, γιατί τη

χειμωνιάτικη κατήφεια τη διαδεχόταν η χαρά της ανανέωσης της φύσης, της άνοιξης, το ξεκίνημα νέας παραγωγικής διαδικασίας. Μια άλλη εκδοχή είναι να προέρχονται από τα «Σατουρνάλια» ή τα «Λουμπερκάλια» των Ρωμαίων (εορτή προς τιμή του Κρόνου και του Θεού της γονιμότητας Λούμπερκους).

Το ό,τι συνέπεσε με το άνοιγμα του Τριωδίου, είναι ίσως γιατί οι Ρωμαίοι μετέφεραν την εορτή των Καλανδών από την αρχή του χρόνου στην αρχή της Άνοιξης και έτσι το βρήκαν στη συνέχεια οι Χριστιανοί. Αυτοί πάλι, εν όψει της επερχόμενης περιόδου της νηστείας και της περισυλλογής, που ακολουθεί από την πρώτη εβδομάδα της Τεσσαρακοστής, το έριχναν έξω, και βέβαια ακολούθησαν και συντήρησαν το έθιμο των καρναβαλιών, παρά τη μεγάλη αντίδραση της Εκκλησίας, κάτι, άλλωστε, που και μέχρι σήμερα διατηρούν με εξαιρετική επιμέλεια. Τώρα γιατί μασκαρεύονταν οι άνθρωποι; Αυτό μάλλον έχει ως εξήγηση το ότι ήθελαν να ξεγελάσουν τα κακά στοιχεία της φύσης, τα κακά πνεύματα, ώστε η αναγέννησή της να γίνει δίχως προβλήματα. Τον καιρό των βυζαντινών υπήρχε η συνήθεια την Κυριακή της Αποκριάς, να προφωνούν τις αποκριές, δηλαδή να τις προαναγγέλλουν. Πήγαινε ένας σε ένα ψηλό σημείο και διαλαλούσε (προφωνούσε) τον ερχομό τους. Στη συνέχεια έσφαζαν χοίρους, για να γλεντήσουν και η εβδομάδα αυτή της Τυρινής λεγόταν Προφωνή ή Προφωνέσιμη. Έχει διασωθεί και μια παροιμία των βυζαντινών που λέει:

προφωνούμαι σοι, πτωχέ, το σακίν σου πώλησον, την εορτή διάβασον»·δηλαδή παραγγέλει στο φτωχό να εξοικονομήσει τα απαιτούμενα χρήματα, πουλώντας στην ανάγκη το σακάκι του, για να περάσει κι αυτός τη γιορτή. Μια όμως νεότερη παροιμία -από τη Νάξο- αυτή, συνιστά κάτι απλούστερο: «προφωνεύγω σε, φτωχέ, κι αν δεν έχεις ν'αγοράσεις, κλέψε». Οπωσδήποτε, δηλαδή, πρέπει και ο πιο φτωχός να κάνει αποκριά, να φάγει κρέας. Η εβδομάδα αυτή λέγεται και αμολητή ή απολυτή, επειδή τότε απολύονται οι ψυχές των αποθαμένων και βγαίνουν στον Απάνω κόσμο» (Γ.Α.Μέγα, "Ελληνικές γιορτές και έθιμα της λαϊκής λατρείας").

Όλα αυτά επειδή μετά την Κυριακή των Αποκρεω, ως γνωστόν, πρέπει να απέχουμε από το κρέας, οπότε ότι φάει κανείς έφαγε. Αυτό ασφαλώς ίσχυε παλιότερα που η νηστεία ήταν νηστεία. Σήμερα και αυτοί οι λίγοι που εφαρμόζουν τη νηστεία την περίοδο της Σαρακοστής, στη ουσία δεν νηστεύουν, αφού σημερινά τα πλην κρέατος εδέσματα εκτός από το ότι είναι πληθώρα είναι και πιο δυναμωτικά-τα περισσότερα- από το κρέας.

Γλέντια, λοιπόν, και χοροί. Χορός του Αγίου Χαραλάμπου στην Κάλυμνο, αλλά και χορός μέχρι σήμερα την Κυριακή της Τυρινής στην Παναγιά των Τσουκχουώ.

Έτσι, για να μην χαθεί το έθιμο, αλλά και για να μην ξεχνούμε και τις αποκριές!!!

Γεώργιος Ι. Χατζηθεοδώρου
Άρχων Μαιίστωρ Μ.Χ.Ε

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαίο Περιοδικόν Ι.Μ. Λέρου, Καλύμνου και Αστυπάλαιας

Ιδιοκτήτης: ΙΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Εκδότης: Ο Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παΐσιος

Επί της ύλης: Ομάδα Ιερέων και λαϊκών

Ιστοσελίδα: www.leka.gr. Email: imkalymnou@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnou>

Εκδόσεις Δρόσος Δημήτρης τηλ.2243059440

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Αγίου Πολυκάρπου Σμύρνης (23 Φεβρουαρίου)

Γεννήθηκε περί το 80 από ευσεβείς και φιλόθεους γονείς, τον Παγκράτιο και τη Θεοδώρα, που είχαν εγκλεισθεί στην φυλακή για την πίστη του Χριστού, και βαπτίσθηκε Χριστιανός σε νεαρή ηλικία. Υπήρξε μαζί με τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο μαθητής του Ευαγγελιστή Ιωάννη. Λίγο πριν να αναχωρήσει από τον πρόσκαιρο αυτό βίο ο Άγιος Βουκόλος, Επίσκοπος Σμύρνης (6 Φεβρουαρίου), χειροτόνησε μετά των Αγίων Αποστόλων, ως διάδοχό του, τον Άγιο Πολύκαρπο και μετά κοιμήθηκε εν ειρήνη.

Ο Άγιος παρακολούθησε με αγωνία και προσευχή την σύλληψη του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, Επισκόπου Αντιοχείας και τα μαρτύρια αυτού. Η αγάπη προς τον Θεοφόρο Πατέρα μαρτυρείται και από την επιστολή την οποία έγραψε προς τους Φιλιππησίους. Σε αυτήν την επιστολή τους συγχαίρει για την φιλοξενία, την οποία παρείχαν στον Άγιο Ιγνάτιο, όταν αυτός διήλθε από την πόλη τους. Το κείμενο αυτό του Αγίου Πολυκάρπου διακρίνεται από τον αποστολικό, θεολογικό και ποιμαντικό χαρακτήρα του.

Ο Άγιος Πολύκαρπος, διακρινόταν για την σωφροσύνη, τη θεολογική κατάρτιση και την αφοσίωση στη διδασκαλία του Ευαγγελίου, καθώς ομιλούσε πάντα σύμφωνα με τις Γραφές. Ήταν ο γνησιότερος εκπρόσωπος της αποστολικής διδασκαλίας σε όλες τις Εκκλησίες της Ασίας. Ο Άγιος Ειρηναίος παρέχει την πληροφορία ότι ο Άγιος Πολύκαρπος μετέστρεψε πολλούς από τις αιρέσεις του Βαλεντίνου και του Μαρκίωνος στην Εκκλησία του Θεού. Διηγείται μάλιστα κι ένα επεισόδιο αναφερόμενο στη στάση του Αγίου Πολυκάρπου έναντι του Μαρκίωνος. Όταν ο αιρεσιάρχης αυτός τον πλησίασε κάποτε και

του απεύθυνε την παράκληση: «επεγίνωσκε ημάς», δηλαδή αναγνώρισέ μας, ο Άγιος απάντησε: «επιγινώσκω, επιγινώσκω σε τον πρωτότοκον του Σατανά».

Ένα άλλο επεισόδιο ανάγεται στη γεροντική ηλικία του Αγίου Πολυκάρπου. Όπως είναι γνωστό, οι Εκκλησίες της Μικράς Ασίας εόρταζαν το Πάσχα στις 14 του μηνός Νισσάν, σε οποιαδήποτε μέρα κι αν τύχαινε αυτό. Αντίθετα οι άλλες Εκκλησίες δεν εόρταζαν καθόλου το Πάσχα, αλλά αρκούνταν στο εβδομαδιαίο κατά Κυριακή εορτασμό της Αναστάσεως, τονίζοντας ασφαλώς περισσότερο τον εορτασμό της πρώτης Κυριακής μετά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας. Επειδή λόγω της διαφοράς αυτής η Εκκλησία της Ρώμης ετηρούσε αυστηρή στάση έναντι των Μικρασιατών, ο Άγιος Πολύκαρπος αναγκάστηκε να μεταβεί στη Ρώμη, για να διευθετήσει το ζήτημα και άλλα δευτερεύοντα θέματα, με τον Επίσκοπο Ρώμης Ανίκητο.

Μετά την επιστροφή του από τη Ρώμη, υπέργηρος πλέον, συνέχισε την αποστολική δράση του με τόση επιτυχία, ώστε να προκαλέσει την οργή των ειδωλολατρών.

Αυτή η προδιάθεση ήταν φυσικό να προκαλέσει το μαρτύριό του, που ακολούθησε την εξής πορεία. Ο Κόϊντος, ζηλωτής Χριστιανός, ο οποίος ήλθε στη Σμύρνη από τη Φρυγία, παρεκίνησε ομάδα Φιλαδελφών Χριστιανών να προσέλθουν στον ανθύπατο Στάτιο Κοδράτο, για να δηλώσουν σε αυτόν την ιδιότητά τους και την πίστη τους στον Χριστό, πράγμα το οποίο φυσικά προοιωνίζε θάνατο. Τελικά, εμαρτύρησαν όλοι, εκτός από τον Κόϊντο, ο οποίος δηλιάσας την τελευταία στιγμή εθυσίασε στα είδωλα.

Ο όχλος, αν και εθαύμασε τη γενναιότητα των Μαρτύρων, απαιτούσε να εκτελεσθούν οι «άθεοι» και να αναζητηθεί ο Άγιος Πολύκαρπος, ο οποίος πιεζόμενος από τους Χριστιανούς είχε αναχωρήσει σε κάποιο αγρόκτημα.

Τελικά ο Άγιος συνελήφθη το έτος 167 και οδηγήθηκε ενώπιον του ανθύπατου.

Ο γηραιός επίσκοπος δεν ταραχθηκε. Το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο και λαμπερό. Ο αστυνόμος Ηρώδης και ο πατέρας του Νικήτας προσπάθησαν να πείσουν τον Άγιο να απαρνηθεί τον Χριστό. Ο Άγιος, όμως, με πνευματική ανδρεία απάντησε ότι υπηρετεί τον Χριστό επί 86 έτη χωρίς καθόλου να Τον εγκαταλείψει. Πώς μπορούσε λοιπόν τώρα να Τον βλασφημήσει και να Τον αρνηθεί; Ο ανθύπατος τότε διέταξε να τον ρίξουν στη φωτιά. Ο γέρον Πολύκαρπος αποδύθηκε μόνος του τα ιμάτιά του και επερίμενε προσευχόμενος λέγοντας: «Κύριε, ο Θεός ο Παντοκράτωρ, ο του αγαπητού και ευλογητού παιδός Σου Ιησού Χριστού Πατήρ, δι Όυ την περί Σου επίγνωσιν ειλήφαμεν, ο Θεός των αγγέλων και δυνάμεων, και πάσης της κτίσεως, και παντός του γένους των δικαίων, οι ζώσι ενώπιόν Σου, ευλογώ Σε, ότι ηξιώσάς με της ημέρας και ώρας ταύτης του λαβείν με μέρος εν αριθμώ των μαρτύρων Σου, εν τω

ποτηρίω του Χριστού Σου, εις ανάστασιν ζωής αιωνίου, ψυχής τε και σώματος, εν αφθαρσία Πνεύματος Αγίου, εν οίς προσδεχθείην ενώπιόν Σου εν θυσία πίονι και προσδεκτή, καθώς προητοιμάσας και προσεφανέρωσας και επληρώσας ο αψευδής και αληθινός Θεός. Δια τούτο και περί πάντων αινώ Σε, ευλογώ Σε, δοξάζω Σε, συν των αιωνιώ και επουρανιώ Ιησού Χριστώ,.

Η φωτιά εσημάτισε γύρω από το σώμα του Αγίου Πολυκάρπου καμάρα χωρίς να τον αγγίζει. Τότε στρατιώτης εκτελεστής ετελείωσε τον Άγιο Μάρτυρα δια του ξίφους. Έπειτα το ιερό λείψανο ερρίφθηκε στη φωτιά, οι δε πιστοί συνέλεξαν τα ιερά λείψανα αυτού.

Η Σύναξη του Αγίου Πολυκάρπου ετελείτο στη Μεγάλη Εκκλησία.

**Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας ,
Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου,
τ. Φεβρουαρίου, σελ. 225-227.**

Πρέπει να ελέγχουμε ο ένας τον άλλον, όταν βλέπουμε κάποια σφάλματα; Υπάρχει διαφορά, όταν βρίζει κανείς ή όταν ελέγχει κάποιον;

Ίσως μερικοί από σάς, που διαβάζουν την Αγία Γραφή, προβληματίζονται, όταν βλέπουν πώς ο Κύριος ενώ μās απαγορεύει να λέμε τόν πλησίον μας “άνοητε” και “ήλίθιε”, καί αυτός που τό κάνει, σύμφωνα με τό λόγο Του, εΐναι ένοχος τής φωτιάς τής σκολάσεως. Ενώ λοιπόν λέει αυτά, ο Ίδιος πολλές φορές χρησιμοποιεί σκληρά λόγια για κάποιους ανθρώπους, όπως στην περίπτωση του αρχισυναγωγού, στον όποϊον εΐπε: “ύποκριτά”. Επίσης πολλές φορές έλεγε ύποκριτες τούς γραμ-

ματεΐς καί τούς φαρισαίους. Αυτός έλεγε ακόμα: “όφεις, γεννήματα έχιδνών” (Μτθ. κγ΄, 33). Μιά φορά, όταν ο Κύριος Ίησους Χριστός ήταν στην Ίουδαία, Τόν προειδοποίησαν ότι ο Ηρώδης θέλει τό θάνατό του καί Τόν συμβούλεψαν όσο γίνεται πιο γρήγορα να φύγει από την Ίουδαία. Καί τί απάντησε τότε ο Χριστός; Πολύ ήρεμα εΐπε τό έξης: “Πορευθέντες εΐπατε τή αλώπεκι ταύτη: ίδου εκβάλλω δαιμόνια καί ίάσεις επιτελώ σήμερον καί αύριον, καί τή τρίτη τελειώμαι” (Λκ, 13, 32). Άλεπού εΐπε τόν Ηρώδη. Μιά φορά όνόμασε “Σατανά” τόν μεγαλύτερο άπόστολο καί τόν πιο αγαπητό φίλο του, τόν Πέτρο: “ύπαγε όπίσω μου, Σατανά: σκάνδαλόν μου εΐ: ότι ου φρονείς τά του Θεου, αλλά τά των ανθρώπων” (Μτ. 16, 23). Γνωρίζετε ότι μερικές φορές ο Κύριος όργιζόταν, δύο φορές έδωξε εμπόρους από τό ναό καί αναποδογύρισε τά τραπέζια των άργυραμοιβών. Επίσης γνωρίζετε πώς μία φορά έφτιαξε μαστίγιο από σκοινιά καί έδωξε από τό ναό αυτούς που πουλούσαν εκεί ζωα. Φοβερή ήταν μερικές φορές ή όργή του Υιού του Θεου.

Τί λοιπόν μπορούμε να ποῦμε ἐμεῖς; Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχει ἀκόμα καί ἴχνος ἀντίφασης σ' αὐτά πού ἔκανε καί πού δίδασκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός; Εἶναι δυνατόν νά παρέβαινε ὁ ἴδιος τήν ἐντολή πού μᾶς εἶχε δώσει καί σύμφωνα μέ τήν ὁποία εἶναι ἁμαρτία νά λέμε ἀνόητο τόν πλησίον μας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό τὸ “ναί” εἶναι “ναί” καί τὸ “ὄχι” – “ὄχι” καί δέν ὑπάρχει καμία ἀντίφαση. Καί οὔτε μπορεῖ νά ὑπάρχει στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Τότε πῶς μπορούν νά ἐξηγηθοῦν αὐτά τὰ λόγια καί οἱ πράξεις τοῦ Χριστοῦ πού σᾶς ἀνέφερα προηγουμένως; Ἡ ἐξήγηση εἶναι πολὺ ἀπλή· πρέπει νά ξεχωρίζουμε τή λογική μέ τήν ὁποία τὸ ἔλεγε ἢ τὸ ἔκανε ὁ Κύριος ἀπὸ τή λογική μέ τήν ὁποία τὸ κάνουμε ἐμεῖς. Ὑπάρχει διαφορά, ὅταν βρίζεις κάποιον ἢ ὅταν τὸν ἐλέγχεις. Ἐμεῖς ὅταν λέμε στόν πλησίον μας “ἀνόητε” ἢ “ἠλίθιε”, τί ἐκφράζουμε μ' αὐτὲς τίς λέξεις; Τὴν περιφρόνησή μας. Τὸν προσβάλλουμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καί τὸν βρίζουμε. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπαγορεύει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν ἐντολή του. Καί ποιά σημασία ἔχουν τέτοια σκληρὰ λόγια στό στόμα τοῦ Χριστοῦ;

Γιατί ἔλεγε σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους “ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν” ἢ «πορευθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ»; Τὸ ἔλεγε γιὰ νά τοὺς ἐλέγξει. **Ὑπάρχει μεγάλη διαφορά, ὅταν βρίζει κανεὶς ἢ ὅταν ἐλέγχει κάποιον.** Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά προσβάλλουμε τὸν πλησίον μας, ἐνῶ τὸ νά ἐλέγχουμε κάτι πού δέν εἶναι σωστὸ μᾶς τὸ παραγγέλλει ἡ ἴδια ἢ Ἁγία Γραφή· “μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον· δὲ καὶ ἐλέγχετε” (Ἐφ. ε' 11). Στὶς ἐπιστολές του πρὸς Τιμόθεον ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς δίνει τὴν ἐξῆς ἐντολή· “Τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγε, ἵνα καί οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι» (Α' Τιμ. ε' 20). “Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγε, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμία καὶ διδαχῇ” (Β' Τιμ. δ' 2). Βλέπετε, τὸ νά ἐλέγχουμε κάτι πού δέν εἶναι σωστὸ, εἶναι ἡ ἐντολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. **Ὅχι μόνο δέν πρέπει νά ἔχουμε καμία συμμετοχὴ στὰ ἔργα τοῦ σκότους, ἀλλὰ καί νά τὰ ἐλέγχουμε.**

Δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά προσπερνᾶμε μέ ἀδιαφορία καί σιωπὴ τὴν κακία καί τὴν ἀσέβεια, ἀλλὰ πρέπει νά τὰ ἐλέγχουμε. Κάθε φορά πού ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἔλεγε κάποιον λόγο σκληρό, τὸν ἔλεγε, ἐπειδὴ ἤθελε νά ἐλέγξει τὴν κακία. Δέν προσέβαλλε τὴν ἀξιοπρέπεια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ὀνόμαζε ἀλεποῦδες ἢ ἀκόμα καί γεννήματα ἐχιδνῶν. Ἦθελε μόνο νά ἐλέγξει τὸ ψέμα πού εἶχαν μέσα τους, διότι ἡ ὑποκρισία εἶναι ἓνα εἶδος ψέματος καί ὁ πατέρας τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ διάβολος. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός δέν μπορούσε νά μὴ ἐλέγξει τὸ ψέμα καί τὴν ὑποκρισία. Πάντα τὰ ἔλεγε καί πολὺ ἔντονα. Διότι ὑπάρχει ὀργὴ πού εἶναι θεία καί μία τέτοια ὀργὴ εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ὀργὴ πρέπει νά ἀνάβει μέσα μας κάθε φορά, ὅταν βλέπουμε πῶς προσβάλλουν ἱερὸ καί ὄσιο. Τέτοια ὀργὴ ἀνάγκασε τὸν μεγάλο ἱεράρχη καί θαυματουργό, τὸν ἅγιο Νικόλαο στὴν Α' Οἰκουμένη Σύνοδο νά χαστουκίσῃ τὸν Ἄρειο. Ἀπὸ τὴν ἴδια θεία ὀργὴ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἔφτιαξε μαστίγιο ἀπὸ σκοινιά καί ἔδιωξε τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸ ναό.

Ἡ φλογερὴ του ὀργὴ ἔκαιγε τοὺς ἀσεβεῖς. Ὑποκριτὲς ἔλεγε ἐκείνους πού ἦταν τέτοιοι στὴν πραγματικότητα. Ἦταν ἀνάγκη νά τοὺς ἐλέγξει μπροστὰ στόν λαό, νά τοὺς βγάλει τὸ προσωπεῖο τῆς εὐλαβείας, νά δείξει τὸ πραγματικὸ τοῦ πρόσωπο, γιὰ νά καταλάβουν οἱ ἄλλοι πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ψεῦτες.

Πολὺ σωστὴ καί δικαιολογημένη ἦταν τὸ στόμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ λέξις “ὑποκριτά”, πού Αὐτὸς εἶπε γιὰ τὸν ἀρχισυνάγωγο. Τὸ ἴδιο καί ἡ ὀνομασία πού ἔδωσε στοὺς Γραμματεῖς καί τοὺς Φαρισαίους λέγοντάς τους ὄχι μόνο ὑποκριτὲς ἀλλὰ καί “ὄφεις” καί “γεννήματα ἐχιδνῶν”. Διαβάστε τὸ 23ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου καί θά δεῖτε πόση ἀλήθεια ὑπάρχει στόν λόγο τοῦ Χριστοῦ γιὰ τοὺς Φαρισαίους, ὅτι πολὺ δικαιολογημένα τοὺς ἔδωσε αὐτὲς τίς προσωνυμίες. Δικαιολογημένα δέν ὀνομάστηκε ὁ Ἡρώδης ἀλεπούς;

Γιατί τὸν εἶπε ἀλεπού ὁ Κύριος; Τί διακρίνει τὴν ἀλεπού μεταξύ τῶν ἄλλων ζώων; Εἶναι γνωστὴ ἡ πονηριά της, πῶς ξεγελάει καὶ τὸν κυνηγὸ καὶ τὸ θῦμα της.

Ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγε τὸν Ἡρώδη ἀλεπού, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ ἐλέγξει τὴν πονηριά του, τὴν τάση του γιὰ προδοσία. Αὐτὸ πού εἶπε ὁ Κύριος γιὰ τὸν Ἡρώδη δὲν ἦταν προσβολὴ ἀλλὰ δικαιολογημένος καὶ σωστὸς ἔλεγχος. Γιατί γιὰ τὸν ἀπόστολο Πέτρο ὁ Χριστὸς χρησιμοποίησε τὴν τρομερὴ αὐτὴ λέξη “Σατανᾶ”;

Γιατί ὅταν ἄκουσε ὁ ἀπόστολος πῶς ὁ Κύριος πρέπει νὰ προδοθεῖ, νὰ σταυρωθεῖ καὶ νὰ πεθάνει φοβερὸ θάνατο γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἄρχισε νὰ ἀντιλέγει προσπαθώντας νὰ τὸν πείσει νὰ λυπηθεῖ τὸν ἑαυτὸ του.

Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Σατανᾶ; Ὁ Σατανᾶς δὲν προσπαθοῦσε νὰ ἀποτρέψει

τὴν θυσία πού ἤθελε νὰ προσφέρει ὁ Χριστὸς στὸν Γολγοθᾶ; Μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀποστόλου μιλοῦσε τότε ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς γι’αὐτὸ καὶ εἶπε ὁ Κύριος τὸν σκληρὸ αὐτὸ λόγο: “ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων” (Μτθ. 15’23).

Βλέπετε ποιά εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξύ ὑβρεως καὶ ἐλέγχου; Πρέπει νὰ ἐλέγχουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅταν βλέπουμε κάποια σφάλματα. Καὶ οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐλέγχουν δημοσίως τοὺς ἁμαρτωλοὺς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Καὶ μᾶλλον εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ κάνουν.

ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ Ἀρχιεπισκόπου Κριμαίας: «ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ», τ. Γ’, σελ. 267-282, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2003.

Ἡ ἀναστάσιμη χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υιοῦ

*Του π. Παντελεήμονος Κρούσκου
Εφημερίου ΙΜΝ Σωτήρος
Χριστοῦ Καλύμνου*

Κάθε φορά, ἀδελφοί μου, που θα διαβάσουμε τὴν περικοπὴ ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου μένουμε πραγματικὰ ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ φιλόστοργου πατέρα. Στον ἀποστάτη καὶ ἀχάριστο γιο ἔχει ετοιμάσει φίλημα πατρικὸ, ἀγκαλιά υποδοχῆς, δαχτυλίδι ἐξουσίας, χιτῶνα ἀγαλλίασης, σανδάλια προστασίας καὶ τέλος πανηγύρι μεγάλο ὅπου θυσιάσει τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸ.

Τέλος, εἰσοδεύουν μαζί σε τραπέζι ευφροσύνης που εἶναι λαμπρὸ γιατί ἀκτινοβολεῖ ἀναστάσιμη χαρὰ, ἀφοῦ ὁ γιος αὐτὸς ἦταν «χαμένος καὶ βρέθηκε, νεκρὸς καὶ ἀνέζησε». Ὁ ἀποστάτης γιος ἐγκλωβισμένος σε ἓνα παράλογο ἐγωϊσμὸ ποιώντας τὸν ἑαυτὸ του αὐτεῖδωλο τῶν παθῶν του, φορτισμένος με

συμπλεγματικὴ οργὴ γιατί δὲν ἀντέχει τὴν ἀπέραντη πατρικὴ ἀγάπη, με τὸ εωσφορικὸ θέλημα τῆς ἀυτονόμησης ἀπὸ τὰ πάντα αποφασίζει νὰ ἀποκοπεί ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς γιὰ νὰ κοινωνήσει τὴν τρυφὴ τῆς ψευδῶνυμης ἡδονῆς. «Ὁ ἀρχοντας τῆς χώρας που εἶναι μακράν» τὸν ἔχει κυριεύσει, ἡ σαγηνευτικὴ γοητεία τοῦ πειραματισμοῦ γιὰ τὸν πειραματισμὸ καὶ τὴν πρόσκαιρη τρυφὴ τοῦ σκοτίζει τὸ νοῦ. Ἐτσι μίαν μέρα ξενιτεύεται γιὰ νὰ αὐτοδικαιωθεῖ. Παρ’ ὅλο τὸν πατρικὸ του πόνο ὁ Πατέρας του ἐχειρίζεται τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του, δὲν του ἀρνείται τὴν χορηγία τῶν «ταλάντων». Αὐτὸς ὅμως πωρωμένος σαν ἀχαλίνωτο ἄλογο γρήγορα σπαταλᾷ τὰ πατρικὰ χαρίσματα στὸν βούρκο τοῦ ἡδονισμοῦ. Τώρα μόνος, καταπληγμένος καὶ προδωμένος ἀπ’ ὅλους καὶ ἀπ’ ὅλα δούλος τῶν χοιροβοσκῶν ἐπιθυμεῖ νὰ κορέσει τὴν πείνα του με τὰ ξυλοκέρατα.

Δούλος στους δούλους, πεινασμένος αυτός ο πρώην άρχοντας, ζώντας σε μία φρικτή κόλαση γιατί «απέπτυσε» τον παράδεισο.

Η νοσταλγία της επιστροφής του καίει τα σωθικά όμως στην παραζάλη του δικού του εγωισμού, του δαιμονικού φόβου που δεν θέλει να τον χάσει από υποχείριο του, βλέπει την πατρική φιγούρα ως δυνάστη και τιμωρό. Θεωρεί πως ο πατέρας μόνον σαν δούλο θα μπορέσει να τον ξαναδεχτεί στον πατρικό οίκο. Πάσχει και φοβάται, αλλά ωστόσο κάνει το μεγάλο βήμα.

Ο δρόμος της επιστροφής είναι βασανιστικός. Αυτός που έφυγε με δόξα και περηφάνεια, επιστρέφει με πόνο, καταπληγμένος και σύντρομος σαν φταίχτης.

Η μεταμέλεια του σχίζει την ψυχή. Και πριν ψελλίσει λόγο απολογίας ο Πατέρας είναι ήδη πλάι του. Τον παίρνει στην αγκαλιά του, τον επαναφέρει στην δόξα, τον κάνει μέτοχο στην πασχαλινή χαρά του. Στο παράπονο του μεγαλύτερου αδελφού που δυσανασχετεί για αυτή την «απρόσμενη» και «μεροληπτική» αντίδραση του κοινού πατέρα, εκείνος αντιτείνει με απλότητα και συγκινητική αγάπη: «παιδί μου, εσύ πάντα είσαι μαζί μου και όλα τα δικά μου είναι δικά σου αλλά έπρεπε να διασκεδάσουμε και να χαρούμε, γιατί τούτος ο αδελφός σου ήταν πεθαμένος και ξανάζησε και ήταν χαμένος και βρέθηκε».

ε την περικοπή αυτή που όρισαν οι πατέρες δεύτερη στη σειρά μέσα στο τριώδιο, θέλησαν να μας δείξουν πόσο μεγάλη είναι η δύναμη της μετάνοιας και πως η απελπισία αυτών που διστάζουν να ξαναγυρίσουν στην Εκκλησία, στον οίκο του πατέρα Θεού, είναι μια μεγάλη απάτη.

Όλους τους μεταμελημένους τους αγκαλιάζει ο Θεός που δεν είναι τιμωρός αλλά εξιλαστής αμαρτιών και αγαπά τις ταπεινωμένες και εξουθενωμένες καρδιές.

Αν μας έχει κυριεύσει η απελπισία της ασωτίας και η πεποίθηση πως δεν μπορούμε να σωθούμε ένεκα της βαριάς αμαρτίας μας, ας αναλογιστούμε τον άσωτο που αφού αποστάτησε και δοκίμασε όλες τις ηδονές, μετά μεταμελήθηκε και κέρδισε την πασχάλια χαρά. Αντιθέτως ας μην φανούμε μικρόψυχοι σαν τον μεγάλο αδελφό της

παραβολής που αν και εξωτερικά δίκαιος ο φθόνος του κατέστρεψε την χαρά και τον απέδειξε εκτός του νυμφώνος Χριστού. Η αγκαλιά της Εκκλησίας είναι ανοικτή για όλους εμάς.

Η Εκκλησία διαθέτει δωρεάν και απλόχερα τον χιτώνα που είναι το βάπτισμα και η μετάνοια, το δακτυλίδι που είναι υπόσχεση συμβασιλείας με τον Χριστό, τα σανδάλια τα αγιότητας για να συντρίβουμε την κεφαλή του νοητού εχθρού διαβόλου, και τέλος το Μεγάλο Θύμα, τον μόσχο τον σιτευτό, που είναι ο Χριστός παρών και ζων μέσα στο μυστήριο της Ευχαριστίας. Η αναστάσιμη χαρά της βασιλείας μας θέλει όλους κοινωνούς και μέτοχους. Στο στάδιο των αρετών πού θα εισοδεύσουμε χαρμοσύνης σε λίγο, την μεγάλη Τεσσαρακοστή, τέρμα και κορυφή είναι το Πάσχα. Πολλές φορές ξεχνάμε πώς ξεκινήσαμε μια σταυροαναστάσιμη πορεία.

Μένουμε στην κατανυκτική ατμόσφαιρα των ημερών, για να επανέλθουμε μετά το πέρας των εορτών, στην αναισθησία και την ακηδία, πού είναι η επικινδυνότερη πνευματική ασθένεια, η αδιαφορία για τα πνευματικά. Τι μεγάλη ύβρη για αυτούς πού φέρουν το ευλογημένο όνομα του χριστιανού να ζούν και να πολιτεύονται με αναισθησία ή απελπιστική αμετανοησία, σαν να μην πέρασε ποτέ ο Αυτρωτής επί γης, εσταυρωμένος, ταφείς και αναστάς. Ας μην χάσουμε τον δρόμο, την συναίσθηση του δρόμου. Πέρας είναι το Πάσχα, η καινή εν Χριστώ ζωή, η διάβαση από τον πνευματικό θάνατο στην καινή ζωή.

Οδοδείκτης αυτής της πορείας είναι η παραβολή του ασώτου και η δυναμική κραυγή του ευαγγελιστή για επιστροφή και μετάνοια και αποκατάσταση σχέσης με τον Θεό Πατέρα μας.

Ως τότε θα είμαστε παραριγμένοι και λιμοκτονούντες στο βούρκο, στις ακαθαρσίες και στο αίμα; Ελάτε και «λούσασθε και καθαροί γενέσθαι», «γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος», προτρέπει ο Παντοκράτωρ δια των προφητών του και πραγματικά αδελφοί μου θα κατακτήσουμε ούτως την αιώνια και αναφαίρετο αναστάσιμη χαρά.

Η ΑΙΡΕΣΗ : "ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΔΕΛΦΟΙ & ΑΔΕΛΦΕΣ ή ΧΡΙΣΤΑΔΕΛΦΟΙ"

Αρχιμ. π. Στέφανος Κατές
Ιεροκήρυκας Ι. Μητροπόλεως

Οι Χρισταδελφοί είναι μια αίρεση η οποία σύμφωνα με τη βασική της αρχή προσπαθεί να επιστρέψει στην πίστη και την πρακτική της Εκκλησίας των πρώτων Χριστιανικών χρόνων . Η ομάδα αυτή ξεκίνησε τη δεκαετία του 1830 στην Αμερική και την Αγγλία. Στην Αμερική ένας γιατρός, ο Τζων Τόμας, εξέδωσε το βιβλίο «Αγγελιοφόρος της Βασιλείας», στο οποίο εξέθετε τη διδασκαλία της Βίβλου σχετικά με την ανάσταση και τη Βασιλεία του Θεού. Στη Βρετανία ένας δημοσιογράφος, ο Ρόμπερτ Ρόμπερτς, συνέχισε τον ίδιο αγώνα . Οι Τόμας και Ρόμπερτς προσπάθησαν μέσα από τα έργα τους να αποδώσουν αξιόπιστα τα αναφερόμενα στην Αγία Γραφή , αποδέχονται τη Θεοπνευστία της και η Γραφή παίζει σημαντικό ρόλο στη ζωή των αδελφών της αίρεσης , με καθημερινή ανάγνωση και πιστή τήρηση των διδαχών της, απορρίπτουν όμως όλα τα άλλα συγγράμματα και τους Πατέρες της Εκκλησίας.

Οι Χρισταδελφοί είναι μια κοινότητα λαϊκών οι οποίοι δεν έχουν κλήρο ούτε και εκκλησιαστική ιεραρχία. Τα μέλη της κάθε συνάθροισης, την οποία ονομάζουν «εκκλησία», αποκαλούνται «αδελφός» ή «αδελφή» και συμμετέχουν όλοι στις δραστηριότητες της ομάδας προσφέροντας τον χρόνο τους, τους πόρους και την ενέργειά τους εθελοντικά στην υπηρεσία του Θεού. Κάθε «εκκλησία» είναι αυτεξούσια και δεν υπάρχει εθνική, ή διεθνής «ηγεσία» που να ενώνει και να συντονίζει όλες αυτές τις ομάδες ανά τον κόσμο , τους ενώνουν απλά τα κοινά τους «πιστεύω». Σήμερα Χρισταδελφοί υπάρχουν σε περισσότερες από 120 χώρες του κόσμου .

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

Η αίρεση "Εν Χριστώ αδελφοί & αδελφές" ανήκει στις αντι-

τριαδικές εκείνες ομάδες οι οποίες διαστρεβλώνουν ή ερμηνεύουν επιλεκτικά τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και απορρίπτουν το Τριαδικό δόγμα . Δεν αποδέχονται ότι ο Χριστός ως δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος «προ-υπήρχε» στους ουρανοί ως «Θεός Υιός» ο οποίος ,εν χρόνω, έλαβε και την ανθρώπινη φύση, διότι σύμφωνα με τη διδασκαλία τους , εάν αυτό είχε συμβεί ,ο Ιησούς ως Θεός δεν θα ήταν δυνατό να μπει σε πειρασμό, ούτε και να πεθάνει . Για τους Χρισταδελφούς , ο Χριστός δεν είναι Θεός είναι απλά ένας άνθρωπος, ο Μονογενής Υιός του Θεού , τον οποίο ανέστησε ο Θεός και τον έκανε αθάνατο , το δε Αγιο Πνεύμα είναι απλά η ενέργεια του Θεού.Πιστεύουν ότι η Βασιλεία του Θεού θα είναι επίγεια (όπως και άλλες αιρετικές ομάδες που είδαμε Χιλιαστές, Μορμόνοι, Κουάκεροι) . Ο Ιησούς θα είναι ο βασιλιάς της Ιερουσαλήμ, η κυριαρχία του θα είναι παγκόσμια και η διακυβέρνησή του θα φέρει αιώνια δικαιοσύνη και ειρήνη . Εξαιτίας αυτού του αιρετικού δόγματος δεν πιστεύουν στην αθανασία της ψυχής αφού για εκείνους όλα αρχίζουν και τελειώνουν στη γή με την ανάσταση του σώματος και τη αιώνιο ζωή στην επίγεια Βασιλεία του Θεού .Δεν υπάρχει Παράδεισος και δεν υπάρχει και Κόλαση για τους Χρισταδελφούς . Η Κόλαση είναι απλά ο τάφος όπου θάπτεται ο νεκρός . Ο δε Σατανάς δεν υπάρχει ως πρόσωπο και φυσικά δεν είναι ο εκπεσών άγγελος ο οποίος αντιστρατεύεται το έργο του Θεού . Πιστεύουν ότι ο σατανάς είναι απλά το κακό κομμάτι του εαυτού μας το οποίο μας παρασύρει και μας οδηγεί στην αμαρτία .Στην αίρεση αυτή δεν υπάρχει μυστηριακή ζωή με την Ορθόδοξη έννοια του όρου. Η Βάπτιση ως τελετή αφορά μόνο τους ενηλίκους και θα πρέπει να την ακολουθεί μία αλλαγή στον τρόπο ζωής , μια στροφή σε μία πιο πνευματική ζωή . Η λατρευτική τους ζωή περιο-

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΔΕΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΙΜΙΩΝ

Ο Μητροπολίτης μας την Κυριακή 6.2.2011 ελειτούργησε στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου πολιούχου Καλύμνου, παρουσία πυκνού εκκλησιάσματος. Στο τέλος δε ετέλεσε επιμνημόσυνη ακολουθία δια τους αξιωματικούς του Πολεμικού μας Ναυτικού που έπεσαν στα παγωμένα νερά των Ιμιών, την 31η Ιανουαρίου του 1996, Παναγιώτη Βλαχάκου – υποπλοίαρχου, Χριστοδούλου Καραθανάση – υποπλοίαρχου και Εκτορα Γιαλοφού – σημαιοφόρου.

Μετά την τελετή, με πομπή ο Μητροπολίτης μας, ο ιερός κλήρος, οι αρχές και ο ευσεβής λαός κατευθύνθηκαν στο μνημείο, το οποίο ανήγειρε ο Δήμος της Καλύμνου, και ετέλεσαν τρισάγιο στις προτομές των πεσόντων ηρώων, και εν συνεχεία η φιλαρμονική του Δήμου και άγημα του στρατού απέδωσαν τις κεκανονισμένες τιμές. Πέριξ των προτομών των ηρώων είχαν παραταχθεί οι σημαίες των σχολείων, ενώ για την θυσία των ηρώων ομίλησε ο προϊστάμενος του 2ου Γραφείου Δ.Ε. κ. Γ.Θανάσης. Με την εύστοχο ομιλία του αναφέρθηκε στην ζοφερά εκείνη νύκτα της 31ης Ιανουαρίου 1996 όπου έπεσαν υπέρ πίστεως και πατρίδος οι τρεις αξιωματικοί. Στεφάνια κατέθεσαν στις προτομές ο Δήμαρχος Καλυμνίων κ.Δ. Διακομιχάλης, ο πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Καλύμνου κ.Ν.Γαβαλάς ως εκπρόσωπος της Εθνικής Αντίστασης, ο Διοικητής του Συντάγματος Καλύμνου, και ο Λιμενάρχης Καλύμνου. Τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή προς τιμήν των πεσόντων και η όλη τελετή έκλεισε με τον εθνικό ύμνο. Μετά την επιμνημόσυνο δέηση το εκκλησιαστικό συμβούλιο του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου προσέφερε καφέ και διάφορα παραδοσιακά κεράσματα στις Αρχές και στον ευσεβή λαό. **Αιωνία αυτών η μνήμη.**

ρίζεται σε μια εβδομαδιαία συνάντηση, η οποία δεν γίνεται απαραίτητα Κυριακή, στην οποία όλα τα βαπτισμένα μέλη λαμβάνουν άρτο και οίνο εις ανάμνηση της θυσίας του Ιησού. Βέβαια στην περίπτωση αυτή δεν μιλάμε για το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας των Ορθοδόξων Χριστιανών και τη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Επίσης η λατρευτική τους συνάντηση περιλαμβάνει ύμνους και τραγούδια, ανάγνωση χωρίων της Αγίας Γραφής και ομιλία από κάποιο μέλος της αδελφότητας. Από τα όσα είδαμε έως τώρα εύκολα μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι η αίρεση των « Εν Χριστώ αδελφών ή Χρισταδελφών » ανήκει στον ευρύτερο Προτεσταντικό χώρο (στο τμήμα των αντιτριαδικών ομάδων), με κοινά λίγο πολύ αιρετικά δόγματα. Εκεί κυριαρχεί η αντίληψη ότι ο κάθε άνθρωπος μπορεί μέσα από την προσωπική σχέση που θα αναπτύξει με το Θεό να κατανοήσει τα δόγματα της πίστεως και να ερμηνεύσει ορθά την Αγία Γραφή χωρίς τη βοήθεια της Εκκλησίας, της Ιεράς Παραδόσεως, των Θεοφόρων Πατέρων, της μυστηριακής και λατρευτικής ζωής. Διατείνονται ότι μέσα στην Αγία Γραφή βρίσκουν την αλήθεια και τον αληθινό Θεό, ότι αποτελεί αλάνθαστο οδηγό για την πνευματική τους τελείωση. Πως γίνεται όμως αυτό όταν οι ίδιοι ερμηνεύουν τα χωρία της Γραφής κατά το δοκούν; Αρα τελικά ακολουθούν το δρόμο που οι ίδιοι ορίζουν (και όχι ο Θεός) περιβάλλοντας τον με το μανδύα της αυθεντίας της Αγίας Γραφής. Τέτοιου είδους πρακτικές οι οποίες υποβιβάζουν το μοναδικό μήνυμα του Ευαγγελίου όμως όχι μόνο δεν οδηγούν τους ανθρώπους πιο κοντά στο Θεό αλλά αντίθετα τους απομακρύνουν, οδηγώντας τους σε μια ουτοπική κατάσταση σωτηρίας. Στην πραγματικότητα εγκλωβισμένοι μέσα στις αιρετικές τους δοξασίες και την προβεβλημένη προσωπική τους «αυθεντία» χάνουν την επαφή τους με τον Αναστάντα Χριστό, το μήνυμα του Ευαγγελίου και το δρόμο της σωτηρίας.

Ε ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Με λαμπρότητα και την αρμόζουσα εκκλησιαστική τάξη τελέσθηκε στη Λέρο, την Κυριακή 30 Ιανουαρίου 2011, η μνήμη των Τριών Μεγάλων Ιεραρχών: Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσοστόμου, των θεμελιωτών της Παιδείας. Λόγω της Κυριακής ως επίσημης ημέρας εορτασμού, τα σχολεία εκκλησιάσθηκαν στις ενορίες τους την Παρασκευή 28 Ιανουαρίου. Κατά τα λοιπά το πρόγραμμα πραγματοποιήθηκε κανονικά.

Το εσπέρας του Σαββάτου 29 Ιανουαρίου, βάσει σχετικού προγράμματος το οποίο εξέδωσαν από κοινού η Ιερά Μητρόπολις και ο Δήμος Λέρου, η Εικόνα των Τριών Ιεραρχών βασταζόμενη υπό μαθητών, καθώς και η αρτοκλασία, ετέθησαν στο κέντρο του Ι.Μητροπολιτικού Ναού του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Ετελέσθη ο πανηγυρικός Εσπερινός εις τον οποίον εχοροστάτησε ο Σεβ.Μητροπολίτης μας κ.Παΐσιος,

παρουσία του Ι.Κλήρου της Νήσου. Μετά την ευλογία των άρτων ο Σεβασμιώτατος εξήρε την προσωπικότητα των τριών μεγάλων διδασκάλων Ιεραρχών και εκάλεσε εκπαιδευτικούς και μαθητές να ακολουθήσουν το ιερό τούτο παράδειγμα. Στο τέλος έγινε διανομή του άρτου.

Το πρωί της Κυριακής 30 Ιανουαρίου, τελέσθηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, παρουσία του Δημάρχου Λέρου κ.Μιχαήλ Κόλια, της προέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου κας Θεοφανίας Γιαννουκά-Κουμπάρου, των Αντιδημάρχων κ.κ. Ε. Ασβεστά και Ι.Κωνσταντινίδη, μελών του Δημοτικού Συμβουλίου, εκπροσώπων των Αρχών, Συλλόγων και Φορέων, των εκπαιδευτικών της Νήσου, μαθητώσας νεολαίας, γονέων και κηδεμόνων των μαθητών και πλήθους πιστών.

Συγκινητική ήταν η στιγμή εκείνη κατά την οποίαν ο Μητροπολίτης ανέγνωσε τον κατάλογον των αοιδίμων Μεγάλων Ευεργετών, Ευεργετών και Δωρητών της

Παιδείας και των Ευαγών Ιδρυμάτων της Ιεράς Μητροπόλεως, ως επίσης και τα ονόματα των μακαρίων Διδασκάλων του Γένους. Τέλος δε ο Μητροπολίτης στην σύντομη ομιλία του αναφέρθη στην ζωή και το έργο των Τριών Ιεραρχών ως παράδειγμα μίμησης στη σημερινή μας κοινωνία.

Περί την 11ην πρωϊνήν, βάσει του προγράμματος, στο προαύλιο του Νικολαΐδειου Δημοτικού Σχολείου Αγίας Μαρίνης, ενώπιον των ανδριάντων των ευεργετών, ετελέσθη τρισάγιον και κατετέθησαν στεφάνια από τον Δήμαρχο Λέρου και αντιπροσωπείες των σχολείων.

Εν συνεχεία στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου η διευθύντρια κα Άννα Μπίλλη-Παπαντωνάκη,

μετά από μικράν ομιλίαν, εκάλεσε τον Μητροπολίτη να ευλογήση την βασιλόπιτα, ο οποίος ευχήθη καλή και ευλογημένη χρονιά στους εκπαιδευτικούς, τους γονείς και καλή πρόοδο στους μαθητές μας.

συνεχάρη την ποιήτριά μας για την βράβευση αυτή, και εν συνεχεία απενεμήθησαν οι Έπαινοι στους αποφοίτους-επιτυχόντες σπουδαστές των Λυκείων της Λέρου, του σχολικού έτους 2010. Συνολικά εφέτο απενεμήθησαν σαράντα δύο (42) έπαινοι στους φοιτητές μας, ενώ εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως, ως βραβείον για την επιτυχία τους, εδωρήθη ασημένιος επιστήθιος σταυρός.

Ο εορτασμός των Τριών Ιεραρχών ολοκληρώθηκε το βράδι της Κυριακής στον Ι.Ναό του Σωτήρος Χριστού στον Πλάτανο, με την ομιλία της ποιήτριάς μας Ολυμπίας Καράγιωργα με θέμα: «Επιστολαί Ιερού Χρυ-

σοστόμου προς Ολυμπιάδα – χρυσό βοήθημα στην καθημερινή μας ζωή». Η εκδήλωση ετελέσθη υπό την αιγίδα του εκκλησιαστικού συμβουλίου του Ι.Ναού προς τιμήν των εκπαιδευτικών μας.

Στα πλαίσια της εκδήλωσης ο Μητροπολίτης μας κ.Παϊσιος απένημε τον Χρυσούν Σταυρόν της εν Δωδεκανήσω Εκκλησίας στην συνταξιούχο εκπαιδευτικό κα.Στυλιανή Παπαδούλη-Μαρή η οποία επί πάρα πολλά έτη υπηρέτησε την εκπαίδευση από την θέση της δασκάλας και διευθύντριας στα Δημοτικά σχολεία της περιοχής Αγίας Μαρίας νήσου Λέρου και στην ομογένεια της Αμερικής. Παρακάτω αναφέρονται τα ονόματα των επιτυχόντων αποφοίτων μας καθώς και οι Σχολές επιτυχίας τους:

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ

ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ 2010 ΛΥΚΕΙΩΝ ΛΕΡΟΥ

ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΝΙΑΙΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΛΕΡΟΥ:

-Αποστολάκη Βασιλεία του Θεόδωρου και της Μαρίας (Νοσηλευτική ΤΕΙ Πάτρας).

-Βαρκάδου Μαρία του Αντωνίου και της Ειρήνης (Τεχνολογίας Πληροφορικής και Τηλεπικοινωνιών ΤΕΙ Καλαμάτας (Σπάρτη).

-Γιαννακός Δημήτριος του Γεωργίου και της Μαρίας (Παιδαγωγικό Δημοτικής Εκπαίδευσης Αιγαίου (Ρόδος).

-Δράκος Ιωάννης του Αθανασίου και της Αθηνάς (Σχολή Πλοιάρχων Εμπορικού Ναυτικού).

-Δράκου Ελευθερία του Εμμανουήλ και της Καλλιόπης (Λογιστικής ΤΕΙ Ηπείρου (Πρέβεζα).

-Ηλία Μαρία – Νομική του Ηλία και της Ευδοκίας (Κοινωνιολογίας Αιγαίου (Μυτιλήνη).

-Καζηλιέρη Άννα του Μερκουρίου και της Ανδρονίκης (Κοινωνικής Εργασίας ΤΕΙ Κρήτης – Ηράκλειο).

-Καρπαθάκης Ισίδωρος του Μιχαήλ και της Μαρίας (Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού Θεσσαλονίκης).

-Κοντογιωργάκη Αργυρή του Μάρκου και της Σταματίας (Χρηματοοικονομικής και Ελεγκτικής ΤΕΙ Καλαμάτας).

-Λιβανού Σοφία του Ιωάννου και της Κυριακής (Υδατοκαλλιεργειών και Αλιευτικής Διαχείρισης ΤΕΙ Μεσολογγίου).

-Μαυρουδή Αικατερίνη του Σάββα και της Σεβαστής (Κοινωνικής Εργασίας ΤΕΙ Κρήτης (Ηράκλειο).

-Μιχελή Κωνσταντίνα του Σάββα και της Φυλλιώς

(Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας Θεσ/νίκης).

-Μοσχονάς Σάββας του Ιωάννου και της Αικατερίνης (Ηλεκτρονικής ΤΕΙ Λαμίας).

-Μούγκρου Καλλιόπη του Μιχαήλ και της Μαρίας (Αρχιτεκτονικής Τοπίου ΤΕΙ Καβάλας (Δράμα).

-Μπιλλήρη Καλλιόπη του Σακελλάριου και της Ανθούλας (Διατροφής και Διαιτολογίας ΤΕΙ Κρήτης (Σητεία).

-Μπουράκη Ανθούλα του Σταύρου και της Σεβαστής (Κοινωνικής Θεολογίας Αθήνας).

-Νικηφόρος Γεώργιος του Αναστασίου και της Χρυσής (Μαθηματικών Αιγαίου-Σάμος).

-Οικονόμου Ειρήνη του Αθανασίου και της Ιωάννας (Στατιστικής και Ασφαλιστικής Επιστήμης Πειραιά).

-Παπαγεωργίου Μιχαήλ του Μάρκου και της Σιμέλας (Ιστορίας και Αρχαιολογίας Αθήνας).

-Παπαελευθερίου Σταμάτιος του Ελευθερίου και της Ειρήνης (Αρχιτεκτονικής Τοπίου ΤΕΙ Καβάλας (Δράμα).

-Πλατής Εμμανουήλ του Νεκταρίου και της Άννας (Ιχθυοκομίας και Αλιείας ΤΕΙ Ηπείρου (Ηγουμενίτσα).

-Σκουμπουρδής Κων/νος του Νικολάου και της Πολυξένης (Πολ. Δομικών Έργων ΤΕΙ Κρήτης-Ηράκλειο).

-Σπύρου Μαρία του Σπυρίδωνος και της Κωνσταντίνας (Πολ. Έργων Υποδομής ΤΕΙ

Λαρίσας).

-Ταχλιαμπούρη Αγγελική του Σωτηρίου και της Κλειώς (Βρεφονηπιοκομίας ΤΕΙ Θεσσαλονίκης).

-Τσαχουργιανίδη Θεοδώρα του Αναστασίου και της Αικατερίνης (Θεολογίας Αθήνας).

-Τσουρουνάκη Στυλιανή του Γεωργίου και της Χριστοδούλης (Μηχανολογίας ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας (Κοζάνη).

-Χαρινού Αντωνία του Μιχαήλ και της Ειρήνης (Κοινωνικής Εργασίας ΤΕΙ Πάτρας).

-Χατζηδάκη Μαρία του Ιωάννη και της Δέσποινας (Δημόσιας Διοίκησης Παντείου).

-Χατζηλάρης Στυλιανός του Αναστασίου και της Αικατερίνης (Σχολή Πλοιάρχων Εμπορικού Ναυτικού).

-Χονδρογιάννου Άννα του Σταύρου και της Θεμελίνας (Νομικής Θράκης (Κομοτηνή).

-Καρπαθάκη Δέσποινα του Μιχαήλ και της Μαρίας (Λογιστικής ΤΕΙ Πάτρας).

ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΠΑΛ ΛΕΡΟΥ:

-Ρήγα Αικατερίνη-Μαρία του Εμμανουήλ και της Ελένης (Διατροφής και Διαιτολογίας ΤΕΙ Κρήτης).

-Αννούσης Εμμανουήλ του Παναγιώτη και της Αργυρής (Ηλεκτρολογίας ΤΕΙ Λαμίας).

-Κουμπάρου Αρεζίνα του Γεωργίου και της Μαρούσας (Οπτικής και Οπτομετρίας

ΤΕΙ Πάτρας).
-Κουτούζου Μαρία του Χριστόδουλου και της Αικατερίνης (Διοίκησης Επιχειρήσεων ΤΕΙ Καβάλας).
-Λεούση Ευγενία του Ιωάννου και της Κυριακής (Σχολή Μηχανικών Εμπορικού Ναυτικού).
-Μούγκρου Στυλιανή του Νικολάου και της Σεβαστής (Φυσικοθεραπείας ΤΕΙ

Πάτρας).
-Παγώνης Γεώργιος-Βασίλειος του Εμμανουήλ και της Φωτεινής (Χρηματοοικονομικής και Ελεγκτικής ΤΕΙ Καλαμάτας).
-Παραπονιάρης Ελευθέριος του Βασιλείου και της Ιασημίνας (Λογιστικής ΤΕΙ Χαλκίδας).
-Φλούρου Ειρήνη του Κυριάκου και της Αναστασίας (Διοίκησης Επιχειρήσεων

ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας).
-Χαρινού Ραφαηλία του Θεοχάρη και της Ευδοκίας (Διοίκησης Επιχειρήσεων ΤΕΙ Κρήτης).
-Χοτζαΐ Τζίμσον του Σέϊντο και της Ενγκελλούσε (Μηχανικής Βιοσυστημάτων ΤΕΙ Λάρισας).

*Επιμέλεια-Φωτογραφίες:
Γεώργιος Χρυσούλης*

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Η Κάλυμνος, το νησί των σφουγγαράδων και των καπεταναίων, γιόρτασε με τον δικό της παραδοσιακό τρόπο την μεγάλη Δεσποτικοθεομητορική εορτή της Υπαπαντής.

Στον ομώνυμο και ιστορικό Ιερό Ναό της Παναγίας Υπαπαντής Καλύμνου, ο Μητροπολίτης μας κ.Παισιος, το εσπέρας της Τρίτης, χοροστάτησε στον Μεγάλο Πανηγυ-

ρικό Εσπερινό, στον οποίο συμμετείχε σύμπας ο Ιερός Κλήρος του νησιού και έψαλλαν στους χορούς οι καλλιφωνώτατοι και μουσικολογιώτατοι ιεροψάλτες κ. Μιλτιάδης Ανδρικόπουλος, δεξιός ιεροψάλτης του Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Χαλανδρίου, ο γιατρός Παναγιώτης Κίκιλης, ο καθηγητής Νικόλαος Βεζυρόπουλος, ο άρχοντας της Μ.Χ.Ε. Ηλίας Πουγούνιας, ο καθηγητής της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Γεώργιος Καραφύλλης, ο Μικέας Κουλιάς, ο Γρηγόριος Ατσάς, οι ψάλτες του Ιερού Ναού κ. Κουμπάρας Ατσάς και Νικόλαος Μονοκάνδηλος.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Μητροπολίτης μας, ο οποίος αναφέρθηκε στο σωτήριο και απολυτρωτικό έργο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Τον θαυμασμό όλου του εκκλησιάσματος

απέσπασαν τα παιδιά του κατωτέρου Κατηχητικού Σχολείου της Ενορίας, τα οποία υπό την διεύθυνση της κατηγήτριάς τους έψαλαν κατανυκτικά το απολυτίκιο της Εορτής και του Αγίου Σάββα.

Μετά το πέρας του Εσπερινού το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο προσέφερε στους εκκλησιαζομένους τα πατροπαράδοτα γλυκίσματα στον χώρο του ιστορικού προαυλίου του Ναού – στον οποίο, τα δύσκολα εκείνα χρόνια της Ιταλικής κατοχής, της σκλαβιά και δουλείας, σύμπας ο Ιερός Κλήρος του Νησιού υπέγραψε ψήφισμα με το οποίο απεκήρυττε την πρόταση της Παπικής Εκκλησίας για το αυτοκέφαλο της Εκκλησίας Δωδεκανήσου και συγχρόνως, ως αναγράφει η αναμνηστική πλάκα η οποία είναι εντοιχισμένη στην είσοδο του Ναού, την προσήλωση του υψαύχενος και ορθόδοξου Καλυμνιακού λαού στην Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, στο Οικουμενικό μας Πατριαρχείο.

Τέλος, ο Πρόεδρος και τα μέλη του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου παρέθεσαν δείπνο στον Μητροπολίτη μας, στον Ιερό Κλήρο

και τους Ιεροψάλτας.

Το πρωί της Τετάρτης 2.2.2011, τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, στο τέλος της οποίας ο Μητροπολίτης μας ωμίλησε καταλλήλως για την μεγάλη θυσία του Θεανθρώπου Ιησού για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους και χειροθέτησε στο Οφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου τον Αιδεσιμώτατο π. Χαράλαμπος Λεβεντάκης, πτυχιούχο Θεολογίας, Εφημέριο του Ιερού Ναού και του ευχήθηκε τα κράτιστα, ο δε λαός επευφήμησε τον π. Χαράλαμπος με το «άγιος».

Στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του Ιερού Ναού ο π. Χαράλαμπος και το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο δεξιώθηκαν τον Μητροπολίτη μας, τον Ιερό Κλήρο, τους Ιεροψάλτας και το ευσεβές εκκλησίασμα παραθέτοντας τον καφέ και την φρέσκια

καλύμνικη μυζήθρα και το καλύμνικο θυμαρίσιο μέλι.

Κατά το έθος, ο Μητροπολίτης μετά του Ιερού Κλήρου συνόδευσε την Ιερά Εικόνα της Υπαπαντής στην οικία του κ. Νικολάου Μονοκάνδηλου, ιεροψάλτου του Ιερού Ναού, όπου και θα παραμείνει η Εικόνα της Παναγίας προς αγιασμόν της κατ' οίκον αυτού εκκλησίας επί μία εβδομάδα. Έγινε η

σχετική δέηση και ο Μητροπολίτης μας επεσήμανε το γεγονός αυτό, το οποίο αναβιώνει τα ήθη και τα έθιμα του λαού σε μία δύσκολη εποχή και κάλεσε τους παρευρισκομένους χριστιανούς να τηρούν τις παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα του τόπου, διότι μέσα απ' αυτά αναβιώνουν οι παλιές ευλογημένες εκείνες ημέρες, που ο λαός σύσσωμος γιόρταζε τις εορτές και πανηγύρεις του.

Τέλος η ευγενεστάτη οικογένεια του κ. Νικολάου παρέθεσε αβραμιαία φιλοξενία με τον πατροπαράδοτο καφέ και τα τοπικά γλυκίσματα στον Μητροπολίτη, στον Ιερό Κλήρο και τους συνοδεύοντας την Εικόνα πιστούς, και οι Ιερείς με τον καλλιφωνότατο π. Αγαθάγγελο Καραφύλλη έψαλαν το οχτάηχο «Θεοτόκε Παρθένε» με το καλύμνικο μουσικό ύφος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, στιχολογοῦμεν τό α' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ.

1' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ', καί τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τριωδίου β' δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος α'

Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί· ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθῆσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες· Ἰάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἀμαρτωλοῖς. (Δίς)

Φαρισαῖος κενοδοξία νικώμενος, καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλινόμενος, προσῆλθόν σοι τῷ μόνῳ

Δεσπότη, ἀλλ' ὁ μὲν καυχῆσάμενος, ἐστερηθῆ τῶν ἀγαθῶν, ὁ δὲ μὴ φθεγγάμενος, ἤξιωθῆ τῶν δωρεῶν. Ἐν τούτοις τοῖς στεναγμοῖς, στηριζόν με Χριστὲ ὁ Θεὸς ὡς φιάνθρωπος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα δύνανται τὰ δάκρυα· Ἐζεκιάν γὰρ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ἀνήγαγον, τὴν ἀμαρτωλὸν ἐκ τῶν χρονίων πταισμάτων ἐρρύσαντο, τὸν δὲ Τελώνην, ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσαν, καὶ δεῖμαί, σὺν αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκ. τὸ α' τοῦ ἐνδιατάκτου Ἦχου, Εἰσοδος, καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρὰ τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς. Ἀπόστιχα τῆς Ὀκτωήχου τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκ τῶν ἀνομιῶν μου, οὐ δύναμαι ἀτενίσαι, καὶ ἰδεῖν τὸν αἰθέρα τοῦ

οὐρανοῦ, ἀλλὰ δεῖξαι με ὡς τὸν Τελώνην, μετανουῶντα Σωτήρ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος ὁ αὐτός

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδιαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον τό, Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ γ'. Μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν τῶν Ἄρτων καὶ τὴν διάδοσιν, γίνεται Ἀνάγνωσις μεγάλη. Ἰστέον ὅτι τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν τῇ παρούσῃ Κυριακῇ ἐπιλαχόντος Ἁγίου ψάλλομεν τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον εἰ μῆπου τύχη μεγάλου Ἁγίου μνήμη.

ΔΩΡΕΕΣ-ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Το Ισιδώρειο Γηροκομείο ευχαριστεί τους κάτωθι συμπατριώτες μας οι οποίοι είτε με την προσφορά χρηματικού ποσού, είτε με την προσφορά αγαθών συνέβαλλαν στους σκοπούς του Ιδρύματος:

Οικονόμου Ιωάννης, Πρώιου Νίκη, Γεωργιος & Χρήστος Τσιγαδάς, Αντωνοπούλου Καλλιόπη, Αράπη Πολυξένη, Καρπαθάκης Απόστολος, Βασιλαρά Εανθίπη, Μεραμπελιώτη Μαρία, Παγώνη Ευτυχία, Ησυχου Ειρήνη, Super Market «ΑΡΙΣΤΑ».

Για Τράπεζα Αγάπης: Μαρία Κασσάρα 150, Ηλίας Τσουγκράνης 90, Ι. Ν Παναγία Τελέντου 100, Ιω. Κακιάς 100, Μανιάειο Δημ. Σχολείο 180 εις μνήμην Αντωνίου Κρητικού, Σώμα Ελληνικού Οδηγισμού Καλύμνου 100 εις μνήμην Νίκης Λάμπου, Σταύρος Κυριακού 105, Νομική Ζερβού 50, Φανή Κουμουρά 1000 εις μνήμην Νίκης Λάμπου.

Για Φιλόπτωχο: Αντώνιος Κορφιάς 150, Παρασκευή Ξυλινά 200.

Από Ιεροπραξίες Μητροπολίτου: 1050.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Για τρίτη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** της μητροπόλεως μας, αναγνωρισμένη από τό Υπουργείο Πολιτισμού ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής Σχολής είναι ο **Άρχων Μαϊστωρ** του Οίκου-μενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ "Θεοδώρου** και διδάσκουν άφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής και ιεροψάλτες του νησιού μας. Σκοπός της Σχολής είναι ή διάδοση της πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτών ικανών νά πληρώσουν τά ανάλογα των ιερών ναών της μητροπόλεως μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ την βοήθεια του Θεοῦ τήν έπιστασία του μητροπολίτου μας και την συγκινητική προσφορά των έθελοντριών γυναικών και των δωρητών, συνεχίζεται για τέταρτη χρονιά τό έργο **της Τράπεζας Αγάπης**, μέσα από τό οποίο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 120 άδελφοί μας πού έχουν ανάγκη.

779/002101-089440

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Θερμή παράκληση νά ενημερώνεται ή Μητρόπολη για την τυχόν κατάθεση στον Λογαριασμό για την σχετική απόδειξη.

